

mede Professor paa Favsingholm, som hun vilde have Lov til at søge Raad hos for sin syge Hofte.

Men Mads Vestrup sad som indemuret i sine egne Tanker, ytrede sig kun ufrivilligt med sin drynende Halslyd.

»Var der noget, du vilde?« spurgte han endelig.

Stemmen lød saa fjern, Tonen var saa ligegyldig, at hun opgav at tale og haltede ud med Haanden paa Hoften. Men forinden havde hun set sit Snit til at tage et forkrøllet Brev op af Kjolelommen under sit Forklæde og lægge det fra sig paa Bordet uden at hendes Mand mærkede det.

Ved Døren standsede hun igen og spurgte:

»Saa kommer du ikke ind til Børnene i Aften?«

»Nej, jeg har en vigtig Sag at overveje, Stine. Det er den her Skrivelse, som jeg forleden fik fra Venstres Hovedbestyrelse. Jeg maa jo sende et Svar.«

Der slog en ny Frygt ud af den lille Kones forgræmmede Træk.

»Du vil jo ikke stille dig, Mads. Det vil du da ikke? Det har du jo saa bestemt sagt.«

»Men om nu Gud befalede mig det? . . . Jeg har næsten den Tro, at Maalet er fuldt og Tiden kommen, da Herren vil samle de forsprængte Rester af sin Menighed og byde os at plante Golgata-Mærket midt i Døgnets Helvede. — Men gaa nu ind til Børnene, saa skal vi siden tale om det. Jeg har ogsaa noget at fortælle dig.«